

**Igazán
szeretne**
egy gyermek
nálunk és most
megfogni

6.

Gyula I. Simonyi
Arjumand
2021

BOCS Alapítvány

Arjumand¹

Megcsókolt. „Jól vagy?”

„Igen, mindig, ha veled vagyok” – szoltam őszintétlenül, de jólesett neki, behunyta a szemét, ahogy nekem dölve pihent a szekéren. Aludt, és én néztem. A vonalak még mindig ott voltak, a rövid pihenő nem volt elég, hogy letörölje őket. Próbáltam elsimítani őket az ujjaimmal, de azonnal visszatértek. Tudtam, saját vonásaim is hasonlóan zaklatottak. Bár nem csatáztam, éreztem, hogy belül szétmorzsolódom.

A testem sajgott, a hideg rázott. Még nem épültem egészen fel a legutóbbi szülésből, nehéz volt. Minden gyermek kivetette a maga adóját a testemre, és a felépüléshez vezető út minden alkalommal hosszabb volt. Darával még életerős és örömteli volt az egészséghez való visszatérés.

Most csak nőtt bennem a melankólia. Csak aludni és pihenni vágytam, egy hamam² meleg, vigasztaló ölébe omolni, mozdulatlanul heverni, hagyni, hogy a szellő hűtse testem lázát. Meddig? Még meddig? Nem tudtam fellebbenteni az örökkévalóság függönyét. ...

A rosszullet újrakezdődött szerelmem uralkodásának első hónapjában. Mint mindig, váratlanul ütött rajtam a hajnal sápadt, puha fényében, miután a sötét éjjelt a hasamban összekuporodva várta végig. Nem tudtam elviselni egy újabb gyermek gondolatát. Ez az újabb úgy hevert bennem, mint egy nehéz, tompa, lelkembe csimpaszkodó duzzadt kő. Napokig olyan feketeségbe süllyedtem, hogy úgy tűnt, rémálomban élek. Eltemetve hevertem a fénytelen szobában, hogy még a saját testemet sem láttam. Suttogó hangokat hallottam, megkülönböztethetetlen hangokat szobám falain kívül. Szerelmem keze, csókja a számon ébresztett fel a sötétebből. Láttam aggodalommal nyúlt arcát, vörös és álmatlan szemeit. Mosolyogtam, enyhítve büntudatának terhét. Készséges testemet magáévá tette aznap, hogy császár lett Agrában. Nem okolhattam a saját vágyamért. Még mindig elgyengültem a tekintetétől, és a vérem rohanni kezdett érintése nyomán. Sok hónapon át megtartóztattuk magunkat, de aznap éjjeli szeretkezésünk az ünnepség része volt. Minden tettnek megvan a következménye. Már rég elfeledkeztünk róla, amikor megérkezik a visszhang; fülhasogatóan vagy lágyan, de felébreszti a végzetünket. A húsunk a gyengeségünk; nem tehetünk mást, mint megadjuk magunkat a mohóságának. Rajta keresztül Isten igazságtalan büntetést rótt ránk. Sírtam, őrjöngtem; még egy császárnő sem volt hatalmasabb, mint férjének magja. Nem voltam több, mint a föld vadállata, melyben minden termőre fordul. Imák és könnyek és mérgek, semmi sem állíthatta meg a gyermek növekedését belül. A tizenötödik volt.

„A hakim pihenést és csendet tanácsolt, – suttogta szerelmem. – Senki sem zavarhat.” Nem tudtam magamban tartani a csalódottságomat. „Milyen soká vártunk uralkodásodra, és most nem élvezhetem, mert éjjel-nappal a betegszobában kell maradnom.” „Hamarosan felépülsz.” „Kilenc hónap nem hamarosan. Az élethossziglan. Úgy érzem, mintha...” Nem tudtam szavakba önteni balsejtelmemet. Mint áthatolhatatlan fátyol csüngött a szívemen. „...mintha mi?”

1 Taj: A Story of Mughal India By Timeri N. Murari (részlet, ford. Simonyi Cecília)

2 Keleti gőzfürdő szertartás

„Semmi. Úgy érzem, semmi sem változott. Hercegnő maradok, bezárva maradok.” „De már nem vagy a hercegnő, Arjumand Banu. Te már a szívem, a lelkem, és a birodalom császárnője vagy. Te vagy a palota Kiválasztottja.” „Szép név. Mumtaz-i-Mahal. De furcsán fekszik a nyelvemen. Hívjanak így mások, szerelmem. Én csak az szeretnék lenni, ami mindig is voltam neked – Arjumand. Még mindig ugyanaz a nő vagyok.”

Ideje volt megérkeznünk. Csak néhány napot pihentem még, mikor a szülés első fájdalmait kezdem érezni. Élesek voltak és brutálisak, erősebbek mint bármelyik másik gyereknél, nem tudtam visszatartani a sikolyaimat. Először életemben ezek a természetes fájdalmak megrémisztettek. Átvették az uralmat a testem fölött és minden erőmet kirángatták belőle. Verítkeztem, mintha minden pórusomból véreznék, és minden csepp jobban elgyengített.

„Hol van szerelmem?” – kérdeztem a fájdalmak közepette. „Küldjetek érte. Siessetek.” Nem tudtam megmagyarázni a sürgető érzést. Még napok és évek állnak előttem, hogy kedvesem arcát lássam, mégis valami bennem parancsot adott.

Milyen magányosak vagyunk a fájdalommal. Szerelmünk, örömünk, még a bánatunk is megosztható, átélhető másokkal együtt, de a fájdalom olyan démon, amivel egyedül kell megküzdeni. Egész délután és éjjel könyörtelenül támadott, egyre erősebben, elnyújtózza hosszan, mint egy haldokló kígyó.

Elalhattam. Arra ébredtem, hogy szerelmem tartja a jobb kezem.

„Mi lett?”

„Lánygyermek, úrnóm. Jól vagy?”

„Lány. Imádkoztam érte. Elég fiunk van.”

Shah Jahan

Éreztem, hogy könnyek gördülnek le az arcomon, a nyaka árkába. Csiklandozták; el-mosolyodott egy kissé. Megpróbálta letörölni az arcom, de nem tudta mozdítani a kezét.

„Ne házasodj újra, szeretett hercegem. Ígérd meg. Különben a fiaink háborúzni fog-nak az ő fiaival, és nagy vérontás lesz. Mondd, hogy szeressék egymást... bánj velük egyenlőképpen...”

„Megígérem.”

„És ígérd meg...” Vigasztalást kért, ígéreteket, melyekbe kapaszkodhat végtelen ál-mában, szavakat a nagy Mughal Shah Jahan szájából – szerelme szájából. „...nem fogod... elfelejteni a te Arjumandod?”

„Soha. Soha, soha, soha.”

„Csókolj meg.”

A könnyeken keresztül érezte a számat az övé. Nem volt gyengéd, hanem nyers, ifjúságunk minden szenvedélyétől és örültségétől nyers.

Szerelmemmel vettem el az utolsó leheletét.

„Könnycsepp az idő arcán” – írta a Tádzs Mahalról Rabindranáth Tagore. A világ hét csodája közé sorolt mauzóleum 1983 óta a világörökség része. 1631 és 1654 között építtette Sah-dzsahán császár, tizennegyedik gyermekük születésébe belehalt felesége, a korántsem egyetlen, de mind közül legszeretettebb asszony, Mumtaz Mahal síremlékéül. A még csak trónörökös Sah-dzsahán olthatatlan szerelemre gyulladt apja vezírének 14 éves lánya iránt. Öt év jegyesség után 1612. május 10-én vette feleségül.

Halálakor a császár az ország költségvetését túlterhelve húszezer építőmunkást fogadott. A tervezéssel a legenda szerint olasz mestert bízott meg, akit utána megvakított, hogy soha ne építhessen még egy ilyen pompázatos épületet.

A nagymogult egyik saját fia taszította le a trónról. Évekig fogságban tartotta apját, aki a börtönablakból láthatta a Tádzs Mahalt. Kivégzése után felesége mellé temették.

A Tádzs Mahal melletti folyó is gyakran száraz. Évente közel 80 millióval több ember küzd helyért a földön, évente kétszer ennyivel nő azok száma, akik nem jutnak hozzá egészséges ivóvízhez.

*A Tádzs Mahal körül naponta tízezernyi látogató tolong.
A turistabuszok és taxik kipufogása miatt a fehérmárvány burkolata sárgul.*

Mára elavult az ismert mondás: ne halat adj az éhezőknek, hanem hálót.

Mivel a Föld halászterületei túl vannak halászva, s a Föld eltartóképessége túl van terhelve, a halászást megtanulva a szegények még mindig csak a szűkös erőforrásokért folyó kemény harc közepén találják magukat.

Nem elég halat adni a szegényeknek, s t hálót s halászni tudást adni sem elég: óvszert s családtervezési tudást is kell adni, hogy ökológiai lábnyomukat egyensúlyba tudják hozni területük eltartóképességével.

A jómódúaknak óvszert sem elég adni, a fogyasztási függőségektől szabadító programokra is szükségük van.

„Határtalanul fogok növekedni. Behatároltnak lenni rossz. Lehet, hogy széttaposom és romba döntöm a kertet. [...] Lehet, hogy az ivadékaim úgy fognak hemzsegni a Földön, mint a sáskák, letarolják azt, amíg bele nem fulladnak a saját szennyükbe, végül már ki nem állhatják egymás látását sem, és megőrülnek. Mégis folytatniuk kell, mert korlátlanul növekedni jó, a törvény korlátaikat elfogadni pedig rossz.”

Daniel Quinn: Izmael